

1

Opnieuw knarste er een schedel onder Nicci's laars, maar desondanks bleef ze gewoon voortsjokken. In het dichtbegroeide woud was het onmogelijk om alle beenderen op de grond en alle klauwachtige takken die in de buurt van haar hoofd bungelden te ontwijken. Zelfs op klaarlichte dag was het moeilijk geweest om erdoorheen te komen, maar in de donkere nacht van het Duistere Land was het praktisch onmogelijk.

Wanneer Nicci echter een taak te volbrengen had, stoorde ze zich nooit aan wat wel of niet mogelijk was.

Overal in het schaduwrijke woud lagen met mos begroeide hopen menselijke overblijfselen. De vergeelde botten glansden in het maanlicht dat door het gebladerte viel van de door klimplanten verstikte takken boven haar. Toen ze over de rottende stam heen klauwde van een eik die over het pad was gevallen, trapte ze met haar hak door nog een schedel, waardoor de ivoren tanden van de opengesperde kaak sprongen – alsof het lang geleden gestorven slachtoffer haar wilde bijten, zoals de kannibalistische halfmensen die kort geleden uit het Duistere Land waren komen zwermen.

Voor schedels was Nicci niet bang. Het waren niet meer dan lege restanten, en ze had zelf meer dan genoeg skeletten achtergelaten. Ze bleef even staan kijken naar een hoop botten die opgestapeld lag tegen een met korstmos bedekte eik. Was die een waarschuwing? Een wegwijzer? Of slechts decoratie?

De heks Rood had een vreemd gevoel voor humor. Nicci begreep niet waarom Nathan haar zo nodig wilde opzoeken, en hij weigerde prijs te geven wat hij in zijn schild voerde.

Van iets verderop, waar hij zich een weg baande tussen verstrengelde wilgen door, riep Nathan Rahl naar haar: 'Ik zie een grote weide, tovenaars. Over open terrein komen we wat vlotter vooruit.'

Nicci maakte geen haast om de tovenaars in te halen. Nathans ongedurigheid bracht hem vaak tot overijlde beslissingen. Koeltjes wees ze hem erop: 'We zouden vlotter vooruitkomen als we niet midden in de nacht door dit dichtbegroeide woud reisden.' Haar lange blonde haar viel tot over haar schouders, en ondanks de frisse nachtlucht voelde ze het zweet in haar nek staan. Ze veegde een paar verdwaalde dennennaalden en het gerafelde kantwerk van een losgetrokken spinnenweb van haar zwarte reijsjurk.

De tovenaars bleef aan de rand van de open weide staan en trok een wenkbrauw op. Zijn lange haar leek te fel wit voor in de schaduw. 'Aan de hoeveelheid skeletten te zien, moeten we bij onze bestemming in de buurt zijn. Ik wil er zo snel mogelijk zijn. Jij niet, dan?'

'Het is jouw bestemming, niet de mijne,' zei ze. 'Ik reis met je mee omdat ik daarvoor heb gekozen – voor Richard.' Ze sjokten al dagenlang samen door het ongebaande woud.

'Is dat zo? En ik dacht nog wel dat je hier was om me te beschermen.'

'Ja, dat geloof ik graag. Misschien wilde ik gewoon zorgen dat je uit de problemen blijft.'

Hij trok zijn wenkbrauwen op. 'Nou, dat heb je dan tot dusver goed gedaan.'

'Dat moet nog blijken. We hebben de heks nog niet gevonden.'

Nathan Rahl, tovenaars en profeet, had een mager en gespierd lichaam, hemelsblauwe ogen en een knap gezicht. Hoewel de twee mannen vele generaties scheidden, deden Nathans gezicht, zijn krachtige gelaatstreken en zijn haviksblik Nicci toch sterk denken aan Richard Rahl – Meester Rahl, de leider van het aanzienlijk uitgebreide D'Haraanse Rijk, en nu leider van de bekende wereld.

Onder zijn open vest droeg Nathan een wit hemd met ruches dat veel te sierlijk was om als stevige reiskleding te dienen, maar

daar leek hij zich niet aan te storen. Over de schouders van de tovenaer hing een wapperende donkerblauwe cape, en hij droeg een strakke maar soepele zwarte broek en stijlvolle leren laarzen met omgeslagen bovenrand en roodgeverfde veters om ze wat kleur te geven.

Toen Nicci hem inhaalde, legde hij zijn hand op de knop van het fraai bewerkte zwaard aan zijn heup en tuurde de door sterren verlichte weide over. ‘Ja, het is vervelend om ’s nachts te reizen, maar zo houden we in elk geval het tempo erin. Ik heb in het Paleis van de Profeten zoveel eeuwen op één plek opgesloten gezeten. Laat me toch mijn gang gaan en mijn rusteloosheid uitbannen.’

‘Ik zal je je gang laten gaan, tovenaer.’ Ze had ermee ingestemd hem naar de heks te brengen, maar ze was er nog niet over uit hoe ze Richard en het D’Haraanse Rijk daarna het beste kon dienen. ‘Voorlopig althans.’ Nicci voelde zich ook rusteloos, maar zij was iemand die liever een duidelijk doel voor ogen had.

Nathan glimlachte om haar norske toon. ‘En dan zeggen ze dat de profetie uit de wereld is verdwenen! Richard voorspelde al dat je me een frustrerende reisgenoot zou vinden.’

‘Ik geloof dat de woorden die hij gebruikte “stierlijk vervelend” waren.’

‘Dat heeft hij vast niet hardop gezegd.’ Ze liepen de bedauwde weide over en volgden een vaag spoor naar de bomen aan de overzijde. ‘Evengoed ben ik er blij om dat ik zo’n machtige tovenaer bij me heb om me te beschermen. Dat is gepast voor mijn positie als rondreizende ambassadeur van D’Hara. Voeg daar mijn vaardigheden als tovenaer en profeet aan toe, en we zijn zo goed als onoverwinnelijk.’

‘Je bent geen profeet meer,’ bracht Nicci hem in herinnering. ‘Dat is niemand meer.’

‘Als een man zijn hengel kwijtraakt, betekent dat niet dat hij geen visser meer is. Ook zonder mijn profetische gave kan ik best nog voortmodderen. Ik kan mijn uitgebreide ervaring aanspreken.’

‘Misschien moet ik je dan zelf maar naar de heks laten zoeken.’

‘Nee, daar heb ik jouw hulp bij nodig. Jij hebt Rood eerder ontmoet.’ Hij gebaarde voor hen uit. ‘Ik geloof dat ze jou mag.’

‘Ja, ik heb Rood ontmoet en ik heb het overleefd.’ Nicci bleef even staan om naar een kniehoge piramide van afgesleten schedels te kijken, een scherp contrast met de vredige weide in het sterrenlicht. ‘Maar ik ben de uitzondering, niet de regel. De heks mag niemand.’

Nathan liet zich niet ontmoedigen, maar dat had ze ook niet verwacht. ‘Dan zal ik al mijn charme aanwenden. Zolang jij me maar helpt haar te vinden.’

Nicci bleef onder de open nachthemel staan en keek omhoog. Wat ze daar zag, joeg haar meer angst aan dan alle rottende skeletten ter wereld. Het patroon van de sterren, de fonkelende lichtjes verspreid over de leegte, was helemaal verkeerd. De vertrouwde sterrenbeelden die ze bijna twee eeuwen lang had gekend, hadden door de sterrenverschuiving die Richard teweeg had gebracht nieuwe vormen aangenomen.

Toen Nicci een klein meisje was, had haar vader haar ’s nachts mee naar buiten genomen en met een uitgestoken vinger plaatjes in de hemel getekend terwijl hij verhalen vertelde over de denkbeeldige figuren die de sterren vormden. Amper twee weken geleden waren die onveranderlijke patronen toch veranderd. Door een dramatische herschikking van magie was het hele universum veranderd. En toen Meester Rahl de sterren had verschoven, was de profetie zelf losgerukt uit de wereld van het leven en door de sluier teruggestuurd naar de onderwereld. Die dramatische gebeurtenis had het universum op nog onbekende manieren veranderd, met gevolgen die nog niet te overzien of te begrijpen waren.

Nicci was nog altijd een tovenaars, en Nathan bleef een tovenaars, maar het complexe patroon van zijn profetische gave was compleet in hem weggefallen. Een heel deel van wie hij was, was hem simpelweg ontnomen.

In plaats van in te zitten over het verlies van zijn talent leek Nathan juist vreemd enthousiast over deze onverwachte nieuwe wending. Hij had profetieën altijd als iets hinderlijks gezien. Omdat

hij als een gevaar voor de wereld was beschouwd, was hij duizend jaar lang gevangengehouden in het Paleis van de Profeten, en was hem de kans ontzegd zijn eigen leven te leiden. Nu de profetie niet meer bestond en de ondode keizer Sulachan was teruggestuurd naar de onderwereld, voelde Nathan zich vrijer dan ooit tevoren.

Het had hem veel plezier gedaan toen Richard Rahl hem eropuit had gestuurd als rondreizende ambassadeur van het recent uitgebreide D'Haraanse Rijk, om te zien of hij het volk van het Duistere Land kon helpen – een flinterdun voorwendsel om Nathan te laten gaan en staan waar hij wilde, en ogenschijnlijk toch nog iets nuttigs te verrichten. De tovenaar was enthousiast geweest verre landen te gaan verkennen. En zoals Nathan dat zei, klonk het als de naam van een echt land: 'Verrelanden'.

Toen ze eenmaal had gehoord wat hij van plan was, kon Nicci de tovenaar onmogelijk in zijn eentje laten vertrekken. Dat zou niet alleen gevaarlijk zijn geweest voor hem, maar mogelijk voor de hele wereld. Terwijl het gehavende D'Haraanse leger terugkeerde van zijn bloedige strijd, en de doden nog werden geteld en betreurd, had Nicci een eigen belangrijke missie aanvaard. Een missie voor Richard.

Iedereen van Westland tot het Middenland, van D'Hara tot het Duistere Land, en zelfs tot ver in het zuiden van de Oude Wereld, moest horen dat Meester Rahl de nieuwe heerser van een vrije wereld was. Richard had verkondigd dat hij geen tirannie, slavernij of onrecht meer zou dulden. Alle landen zouden hun onafhankelijkheid behouden, zolang hun volken zich maar hielden aan een reeks samen overeengekomen regels en gedragscodes.

Maar grote delen van de wereld wisten niet eens dat ze bevrijd waren, en er waren ongetwijfeld onbelangrijke krijgsheren en tirannen die de nieuwe principes van vrijheid zouden weigeren te aanvaarden. Richard had informatie nodig over de omvang van zijn rijk, waarvan zo'n groot deel nog onverkend was. Dat was een dienst die Nicci kon verrichten door informatie te verzamelen terwijl ze met Nathan rondreisde.

Nicci geloofde van ganser harte in haar missie. Ze stonden aan de dageraad van een gouden tijdperk. In de Oude Wereld was de Imperiale Orde na het verdwijnen van keizer Jagang en zijn voorgangers uiteengevallen tot een samenraapsel van lokale leiders, van wie sommige rechtvaardig en verlicht, maar andere corrupt en egoïstisch waren. Als een lokale leider ergens problemen veroorzaakte, kon Nicci daar een eind aan maken. Hoewel ze wist dat Richard haar met al zijn militaire macht zou ondersteunen, was ze niet van plan het hele D'Haraanse leger lastig te vallen tenzij het strikt noodzakelijk was.

En Nicci zou ervoor zorgen dat het nooit noodzakelijk werd.

Op een persoonlijker niveau was er het feit dat hoewel Nicci van Richard hield op een manier zoals ze nog nooit van iemand gehouden had, ze ook wist dat hij en Kahlan bij elkaar hoorden. Als ze bij hen was gebleven, zou ze altijd met het gevoel zijn blijven zitten dat ze daar niet op haar plaats was. Zij hoorde niet bij hen.

Door met Nathan af te reizen naar verre landen kon ze Richard dienen, maar tegelijkertijd vrij zijn. Het stelde haar in staat haar eigen leven te leiden.

‘Ik heb de verhalen gehoord over wat de heks allemaal kan.’ Nathan stapte voort in het eerste licht van de ochtend, bijna verdacht opgewekt. Hij wierp zwierig zijn blauwe cape over zijn schouder. ‘Ik ben van plan iets van haar te vragen, en ik heb geen enkele reden te geloven dat ze me het zal weigeren. In zekere zin zijn we praktisch collega’s.’

Ze manoeuvreerden door een groepje dicht opeenstaande dunne jonge berken, en ze moesten de witte boompjes opzij buigen om de hopen verbrokkelende botten te kunnen blijven volgen. Nathan snoof de lucht op. ‘Weet je zeker dat we zo goed lopen?’

‘Als Rood gevonden wil worden, laat ze zich wel vinden.’ Nicci wierp een blik omlaag naar de starende oogkassen vol mos. ‘Veel mensen berouwen het later als ze haar vinden.’

‘Ach, natuurlijk – wat je vindt, is niet altijd waarnaar je zoekt.’ Hij

grinnikte. ‘Dat had een van de Wetten van de Magie moeten zijn.’

In de schaduw van weelderige esdoorns en eiken die boven alles uitgroeiden, werden de granieten zwerfkeien om hen heen steeds groter. Nicci voelde een tinteling in haar nek, en toen ze opkeek, zag ze een krachtig, katachtig dier naar hen staren vanaf een grote, ronde uitstulping. Het vreemde wezen had groene ogen en een donkere, gevlekte vacht. Het liet een geluid horen dat half gespin was en half gegrom.

Nathan leunde zonder angst tegen een berk. ‘Wat is dat voor een beest? Een dergelijke diersoort heb ik nog nooit gezien.’

‘Tovenaar, jij hebt het grootste deel van je leven opgesloten gezeten in een toren. Er zijn zoveel diersoorten die jij nooit hebt gezien.’

‘Maar ik heb heel veel tijd gehad om biologieboeken door te spitten.’

Nicci had het dier onmiddellijk herkend. ‘De Biechtmoeder heeft hem Jager genoemd. Hij is Roods metgezel.’ De puntoren van het katachtige dier gingen overeind staan.

Nathan fleurde op. ‘Dan moeten we in de buurt zijn.’

Zonder enig teken van haast hupte Jager van de kei af en vertrok op een drafje tussen de berken door. Nicci en Nathan gingen hem achterna.

Ze hielden een stevig tempo aan terwijl ze het dier door de dichte begroeiing van het berkenbos en het kreupelhout volgden. Eens in de zoveel tijd bleef Jager stilstaan en wierp een blik over zijn schouder om te controleren of ze hem nog bijhielden.

Ten langen leste bereikten Nicci en Nathan een serene, verborgen holte. De lange takken van een gigantische eik die onder het korstmos zat strekten zich uit over de hele vallei, als een reusachtig dak. Van een verwaarloosd kookvuurtje dat brandde in een kring van stenen steeg de bittere geur van rook op. Iets verderop stond een huisje van veldsteen dat tegen de wand van de tegenoverliggende helling aan was gebouwd.

Op een stenen bank voor het huisje zat een magere vrouw met felle blauwe ogen naar hen te kijken, alsof ze op hen zat te wachten.

Ze droeg een nauwsluitende, grijze jurk, en haar haar was een wirwar van samengeklitte, rode lokken. Door haar zwartgeverfde lippen had haar glimlach eerder iets onheilspellends dan verwelkomends. De kraai die op haar schouder genesteld zat, zag er nog vreemder uit dan de heks zelf.

Nicci was zich goed bewust hoe gevaarlijk Rood kon zijn, en beantwoordde de blik van de vrouw zonder te spreken. Ondanks het feit dat hij al die schedels had gezien, negeerde Nathan het gevaar en stapte hij naar voren met een opgeheven hand om haar te begroeten. ‘Jij moet de heks zijn. Ik ben Nathan Rahl – Nathan de profeet.’

‘Tóvenaar, geen profeet,’ verbeterde Rood hem. ‘Alles is nu anders.’ Haar zwarte lippen vormden zich wederom tot een glimlach zonder warmte. ‘Jij bent Nathan Rahl, voorouder van Richard Rahl. Ik ben zieneres en orakel genoemd, maar ik heb voldoende visioenen gehad om me nog een tijd vooruit te helpen. Ik heb gezien dat jij bij me zou komen.’

Het gevlekte, katachtige wezen ging bij haar zitten en keek de bezoekers aan met knipperende groene ogen. Zonder op te staan van haar stenen bankje vestigde Rood haar blik op Nicci. ‘En Nicci de tovenaars. Het is fijn je weer te zien.’

‘Jij hebt het nooit fijn gevonden mij te zien,’ zei Nicci. Het liefst wilde ze haar magie oproepen en een straal van verwoesting ontketten – Additieve Magie, Subtractieve Magie, wat er maar voor nodig was om de heks in as te veranderen. ‘Je hebt de Biechtmoeder zelfs bevolen me te vermoorden.’

Rood lachte. ‘Omdat ik had voorzien dat jij Richard zou doden.’ Ze moest de duistere ondertoon in Nicci’s woede hebben opgemerkt, maar vertoonde geen spoor van angst. ‘Dat moet je toch begrijpen. Ik had de beste bedoelingen. Het was niet persoonlijk.’

‘En ik heb Richard ook gedood, precies zoals je voorspeld had,’ zei Nicci, terugdenkend aan hoe dat besluit haar gepijnigd had. ‘Ik heb zijn hart stilgezet, zodat hij de onderwereld in kon reizen om Kahlan te redden.’

‘Zie je wel? Dan is het toch allemaal goed afgelopen?’ De kraai

op Roods schouder bewoog zijn kop naar voren, alsof hij knikte. De blik van de heks verhardde. 'Goed, waarom zijn jullie bij me gekomen?'

Nathan ging rechtop staan. 'We zoeken je al dagen. Ik heb een verzoek.'

Roods zwarte glimlach werd breder, terwijl ze om zich heen gebaarde naar de talloze schedels die in haar vallei lagen. 'Ik ontvang veel verzoeken. Ik ben benieuwd naar het jouwe.'

2

Zonder te vragen of hij mocht gaan zitten, streek Nathan zijn cape glad en nam naast de heks plaats op het stenen bankje. Hij slaakte een overdreven zucht. ‘Ik ben duizend jaar oud, en soms voel ik die jaren allemaal.’

Nicci keek de tovenaar met onverholven scepsis aan. Ze hadden al heel wat dagen samen gereisd en al heel wat kilometers afgelegd, en al die tijd had hij volledig gezond en fit geleken. Ze betwijfelde of zo’n overduidelijke list bij Rood sympathie zou wekken.

De kraai wierp zich van de knokige schouder van de heks en fladderde omhoog naar een van de lagere takken van de gigantische eik. Vanaf zijn hoge zitplaats foeterde de vogel Nathan uit.

Rood ging verzitten en draaide zich naar hem toe. ‘Duizend jaar? Jij moet heel wat verhalen te vertellen hebben.’

‘Dat heb ik absoluut, en dat is gedeeltelijk de reden dat ik hier ben. Met de verwoesting van het Paleis van de Profeten is ook de betovering vernietigd die de tijd daar deed stilstaan, dus nu word ik ouder, net als elke andere sterveling.’ Met een fonkeling in zijn ogen keek hij Nicci aan. ‘De tovenaars wordt ook ouder, al is het aan haar zeker niet af te zien.’

“Ouder worden” betekent hetzelfde als “leven”, oude man,’ zei Rood gniffelend. ‘En ik neem toch aan dat je wilt blijven leven.’

‘Ik ben nog maar net begonnen te leven.’ De tovenaars zakte onderuit op het stenen bankje alsof hij in een park zat te ontspannen. ‘Goed... mijn verzoek. Ik heb gehoord over iets wat heksen kunnen doen, en ik vroeg me af of jij me die eer wilt doen.’

Nicci luisterde aandachtig mee, net zo geïntrigeerd als de heks,

want hoe lang en zwaar hun tocht vanaf het Volkspaleis ook geweest was, de tovenaar was blijven weigeren haar uit te leggen wat hij in zijn schild voerde.

Rood schudde met haar dikke vlechten, zodat ze kronkelden alsof ze een hoofd vol ongedurige slangen had. ‘Heksen hebben allerlei talenten, sommige wonderlijk, andere gevaarlijk. Het hangt ervan af op welke van die talenten je doelt.’

Nathan vouwde zijn handen ineen en legde ze op zijn knie. ‘De Zusters van het Licht bezaten reisboeken, boeken die met bezweringen aan elkaar verbonden waren, waarin ze verslagen van hun reizen konden optekenen en waarmee ze berichten konden versturen over grote afstanden. Maar een levensboek... nou, dat is andere koek. Heb je ervan gehoord?’

De intense blik in Roods bleke ogen verraadde haar interesse. ‘Ik heb van zoveel dingen gehoord.’ Ze bleef heel even stil. ‘En ja, dit is een van die dingen.’

Nathan ging verder alsof hij het alsnog aan de heks moest uitleggen, of wellicht deed hij het voor Nicci. ‘Een levensboek is een kroniek van de levensreis van een persoon, van al zijn prestaties en ervaringen.’ Hij leunde dichter naar de heks toe en trok met een rukje zijn vest recht. Boven in de boom kraste de kraai.

‘Ik zou graag een levensboek van mezelf hebben, want ik sta aan het begin van een nieuwe fase van mijn bestaan, van een nieuwe reeks avonturen.’ Hij wreef een denkbeeldige vlek van de mouw van zijn hemd met ruches en keek haar toen weer aan. ‘Wil jij je verhalenvertellersmagie voor me aanwenden?’

Nicci bleef een eindje van hen af staan toekijken. Wanneer de tovenaar eenmaal een idee in zijn hoofd kreeg, was hij heel hardnekkig. Hij had Nicci meegesleept door de ongebaande wildernis op zoek naar het met schedels bezaaide hol van de heks – en dat allemaal omdat hij Rood om een bóék wilde vragen? Op droge toon zei Nicci: ‘Je hebt het grootste deel van je leven in een toren doorgebracht, tovenaar. Denk je dat er met je verzamelde belevenissen een boek te vullen is?’

Jager ging ineengedoken zitten op de laag uitgedroogde eikenbladen die alles bedekte. Het katachtige wezen snuffelde aan de grond en duwde met zijn snuit tegen neergevallen eikels, net zomin onder de indruk van Nathans verzoek.

De tovenaarsnoef. 'Als het lang genoeg duurt, bevat zelfs een een-tonig leven voldoende interessante gebeurtenissen om er een boek mee te vullen.' Hij keek Rood weer aan. 'Ik ben zelf altijd een verhalenverteller geweest, en ik heb heel wat populaire verhalen geschreven. Misschien heb je gehoord van *De avonturen van Bonnie Day*? Of van *De ballade van generaal Utros*? Grootse epossen, en met diepere boodschappen over het leven.'

Bits merkte Nicci op: 'Je bent geboren als een profeet, Nathan Rahl. Sommige mensen zouden zeggen dat het je roeping was om verhalen te verzinnen.'

Nathan maakte een wegwerpgebaar. 'Ja, er zijn mensen die dat zouden zeggen – en tegenwoordig, na de grote veranderingen die het universum heeft doorgemaakt, vrees ik dat het vertellen van verhalen het enige is wat een profeet nog kan.'

Rood tuitte haar zwarte lippen terwijl ze nadacht. 'De verhalen van jouw leven kunnen wellicht een boek vullen, Nathan Rahl – en ja, ik bezit inderdaad de magie om ze uit je te halen. Ik ken een bezwering die alles wat je tot op heden hebt gedaan tussen twee kasten kan vastleggen, en dat vormt dan samen deel één van je leven.'

'Deel één,' zei Nathan opgetogen. 'En dan ben ik klaar voor een nieuwe reis met mijn volgeling Nicci.'

Nicci knarsetandde. 'Ik ben niemands volgeling, tovenaars. Je reisgenoot, misschien, maar een nauwkeurigere beschrijving is je hoeder en beschermer.'

Rood zei: 'Iedereen is de hoofdpersoon van zijn eigen verhaal. Dat is wellicht hoe Nathan jou ziet, Nicci – als bijfiguur in zijn verhaal.'

'Dan vergist hij zich.' Ze weigerde haar scherpe toon te verzachten. 'Moet dat levensboek een biografie worden? Of fictie?'

Daar moest zelfs Nathan om grinniken.

De kraai sprong van zijn tak, vloog een rondje over de open plek

en streek weer neer op een andere tak, alsof hij een beter uitzicht zocht.

De heks stond op. 'Je voorstel intrigeert me, Nathan Rahl. Je hebt nog veel daden te verrichten – of je dat al weet of niet.' Ze wierp een blik in Nicci's richting, en haar dikke rode lokken zwaaiden heen en weer als gevlochten slingers van een klok. 'En over jouw leven weet ik ook heel wat, Nicci. Jouw verleden vormt een waar epos. Als ik toch met verhalenvertellersmagie aan de slag ga, wil jij dan ook een levensboek? Ik maak het met plezier.' Achter Roods hemelsblauwe ogen school een verontrustende gretigheid. 'Van jou weet ik ook hoe belangrijk je bent.'

Nicci dacht aan alle catastrofes die ze had overleefd, de duistere daden die ze had verricht, de veranderingen die ze had ondergaan, het spoor van verwoesting en triomfen dat ze had achtergelaten. Was zij belangrijk? Op een handvol getuigen en slachtoffers na, was Nicci zelf de enige die haar verhaal kende. Ze keek de heks aan met een kille, harde blik. 'Nee, dank je.'

Na een korte aarzeling wreef de heks laatdunkend in haar handen en draaide zich toen met een glimlach terug naar de tovenaar. 'Goed dan, alleen een levensboek voor Nathan Rahl.' Ze stapte bij het bankje weg en liep naar haar huisje. 'Eerst moet ik even wat spullen halen. Er zijn voorbereidingen die ik moet treffen.' Rood duwde de verkleurde leren huid opzij die voor de deuropening hing, en glipte naar binnen.

Nicci draaide zich naar Nathan toe en zei zacht: 'Wat voer je in je schild, tovenaar?'

Hij lachte slechts en haalde zijn schouders op.

Rood kwam weer tevoorschijn met een ivoren kommetje – de gepolijste bovenkant van een menselijke hersenpan. Ze zette hem naast Nathan op het bankje neer en stak een hand naar hem uit. 'Geef me je hand.'

Blij dat ze met zijn verzoek had ingestemd hield hij zijn hand uit met de palm naar boven. Rood pakte zijn vingers vast en streefde ze een voor een in een vreemd erotisch gebaar. Ze streek over de lijnen

op zijn handpalm. ‘Dit zijn je levenslijnen, je geesteslijnen en je verhaallijnen. Die duiden de voornaamste gebeurtenissen van je leven aan, als de ringen van een boom.’ Ze keerde zijn hand om en bestudeerde de aders op de rug. ‘Deze bloedvaten trekken de kaart van je leven door je hele lichaam heen.’

Toen ze over zijn aders streelde, glimlachte Nathan, alsof ze met hem flirtte.

‘Ja, dit is precies wat ik nodig heb.’ Rood haalde een mes tevoorschijn uit een slim verholde zak in haar grijze jurk en trok het vlijmscherpe lemmet ervan over de rug van Nathans hand.

Nathan slaakte een gillette, meer uit ongeloof dan van pijn, toen het bloed begon te vloeien. ‘Wat doe je, mens?’

‘Je hebt me om een levensboek gevraagd.’ Rood hield zijn hand stevig vast en draaide hem om, zodat het rode bloed in het schedelkometje liep. ‘Wat dacht jij dan dat we als inkt zouden gebruiken?’ Ze kneep in zijn vingers om het bloed uit hem te melken.

Nathan was van de wijs gebracht. ‘Zover had ik eigenlijk niet vooruitgedacht.’

‘Iemands levensboek moet worden geschreven in inkt gemaakt van de as van zijn bloed.’

‘Spreekt voor zich,’ zei Nathan, alsof hij dat altijd had geweten.

Nicci sloeg haar ogen ten hemel.

Het bloed bleef gestaag uit de diepe snee stromen. Jager snoof de lucht op, alsof hij werd aangetrokken door de geur van het bloed.

Toen het schedelkometje voor een derde vol zat met donkerrode vloeistof, zei Nathan: ‘Dit moet toch zeker wel genoeg zijn?’

‘We kunnen beter geen risico nemen,’ antwoordde Rood. ‘Zoals je al zei, je hebt een erg lang leven geleid.’

Toen de heks eindelijk tevreden was, liet ze Nathans hand los en nam ze de kom mee naar haar rokende kookvuurtje. Daar porde ze met een zwartgeblakerd dijbeen in de kooltjes en veegde ze opzij om in de as een beschutte uitholling te vormen. Ze zette het schedelkometje erin, zodat het bloed aan de kook kon raken.

Nathan voelde aan de snee in zijn hand en liet toen behoedzaam

precies voldoende magie los om de wond te genezen, opdat het bloed geen vlekken maakte op zijn chique reiskleding.

Het duurde niet lang voordat het bloed in de hersenpan begon te borrelen en te roken. Het werd donkerder, toen zwart, en kookte in tot een teerachtig residu.

Het licht dat door de dichte takken boven hun hoofd scheen, viel steeds schuiner neer naargelang de middag vorderde. Hoog boven hen streken vogels in de takken van de grote eik neer voor de nacht. De kraai ging tegen ze tekeer omdat ze op verboden terrein kwamen, maar de vogels bleven zitten.

Rood dook weer haar huisje in en rommelde er even rond voordat ze terugkeerde met een in leer gebonden boek zonder titel op de kaft of rug. 'Ik heb toevallig een leeg levensboek liggen. Je hebt geluk, Nathan Rahl.'

'Zeer zeker.'

Rood hurkte neer bij het kookvuurtje en gebruikte twee lange botten om behoedzaam het schedelkommetje op te pakken. De bloedinkt in de omgekeerde hersenpan was nog donkerder van kleur dan het roet dat aan de buitenkant zat vastgekoekt.

Nathan keek met grote interesse toe terwijl ze de rokende kom op het stenen bankje neerzette. Vervolgens sloeg ze het levensboek open op de eerste bladzijde, die leeg was, en die de ivoren kleur had van recent gekookte botten. 'En nu schrijf jij je verhaal, Nathan Rahl.'

Ze riep de kraai bij zich uit de boom, en de grote zwarte vogel landde weer op haar schouder. Hij streek met zijn scherpe zwarte snavel over haar rode vlechten om zijn genegenheid te tonen. De heks aaide de vogel verstrooid, en greep hem toen bij de nek. Nog voordat de vogel een kreet kon slaken of kon tegenspartelen, brak ze zijn nek en ving zijn neervallende lichaam op. De stervende kraai sloeg zijn vleugels uit alsof hij nog een laatste keer wilde opvliegen. Zijn kop viel slap opzij.

Rood legde de dode vogel naast de schedelkom neer op het bankje. Met behendige vingers kamde ze door de veren van zijn staart en

vleugels tot ze een mooie lange veer vond, die ze plukte. Ze hield hem op om hem te inspecteren. 'Ja, dat is een mooie pen. Zullen we beginnen?'

Nadat Nathan had geknikt, sneed de heks met haar mes het uiteinde van de veer schuin af, doopte de punt in de zwarte inkt en zette hem daarna op de openliggende eerste pagina.

3

Het levensboek schreef zichzelf. Rood zat met haar handen op haar knieën op het stenen bankje en had niet door dat ze een veeg donker roet op haar grijze jurk had gesmeerd. Toen ze haar betovering in gang zette, tilde een sturende magie de kraaienpen overeind op het boek, en vervolgens begon de pen zonder dat iemand hem aanraakte te bewegen en het verhaal van Nathan Rahl op te tekenen.

Met een elleboog steunend op zijn knie boog de tovenaer zich naar voren en keek met kinderlijk genot toe. Nicci kwam bij hen staan en zag de woorden de eerste pagina vullen, regel na regel, en daarna gingen ze op de volgende pagina verder. Wanneer de inkt in de pen opraakte, bleef de veer steeds stil boven het boek hangen en plukte Rood hem uit de lucht, doopte hem in de kom verbrand bloed en plaatste hem terug op de pagina. Dan begon de stortvloed van woorden weer.

‘Ik herinner me nog hoe vaak ik *De avonturen van Bonnie Day* heb geschreven en herschreven voordat ik tevreden was over de tekst,’ zei Nathan, schuddend met zijn hoofd van verwondering. ‘Dit is een stuk makkelijker.’

Het verhaal vulde pagina na pagina en beschreef Nathans lange leven als gevaarlijke profet: hoe hij was opgesloten door de Zusters van het Licht, eerst om hem te trainen, daarna om hem onder hun controle te houden... en hoe zij jaar na jaar elke profetie die over zijn lippen kwam in de gaten hielden, doodsbang voor de chaos die kon voortkomen uit valse interpretaties. En profetieën werden vrijwel altijd incorrect geïnterpreteerd, hun waarschuwingen vaak ver-

keerd begrepen. Pogingen een duister lot te ontlopen hadden meestal precies dat lot tot gevolg.

‘Mensen lijken het nooit te leren,’ mompelde Nathan terwijl hij meelas. ‘Richard had groot gelijk om de profetie zo lang te negeren.’

Daar was Nicci het mee eens. ‘Ik ben er niet rouwig om dat de profetie uit de wereld is verdwenen.’

De woorden vlogen sneller voorbij dan ze met mensenogen te lezen waren, en de bladzijden van het boek sloegen vanzelf om. Nicci keek mee en ving hier en daar een fragment op van Nathans leven, van verhalen die ze al kende. Hij had onderweg eindeloos over zichzelf verteld, of ze daar nu om vroeg of niet.

Toen er een nieuw hoofdstuk begon, boog Nathan zich verder naar voren. ‘O, dit is een goed stuk.’

Uit medelijden voor de eenzaamheid waarin Nathan in het paleis verkeerde, hadden de Zusters van tijd tot tijd vrouwen uit de betere bordelen in Tanimura ingehuurd om hem van troost te voorzien. Volgens het verhaal dat nu in het levensboek verscheen, had Nathan ervan genoten om te spreken met vrouwen met eenvoudige dromen en verlangens. Nathan had ooit een lichtgelovige hoer een verschrikkelijke profetie ingefluisterd – waarop de ontstelde jonge vrouw gilend het Paleis van de Profeten uit was gerend. In de stad had ze zijn profetie tegen anderen herhaald, en de reacties verspreidden zich steeds wijder, tot er uiteindelijk een bloedige burgeroorlog uitbrak... allemaal vanwege Nathans onvoorzichtige woorden tegen een vrouw die hij nooit zou terugzien.

Daar hadden de Zusters Nathan voor gestraft door zijn beperkte vrijheden verder in te perken, zelfs nog nadat hij had onthuld dat zijn ‘achteloosheid’ precies had bereikt wat hij wilde, namelijk de dood van een kleine jongen die was voorbestemd uit te groeien tot een wrede tiran – een tiran die talloze onschuldige mensen zou hebben afgeslacht.

‘Een relatief onbeduidende burgeroorlog was een lage prijs om die uitkomst te voorkomen,’ merkte Nathan op terwijl zijn ogen over de woorden gleden die in zwart bloed vorm aannamen.

Toen de inkt in de pen weer opraakte, doopte Rood de pen in het schedelkommetje, roerde het verbrande bloed even door en zette de punt van de veer terug op de pagina, waar hij verder kraste en krabbelde.

Nathans verhaal ging eindeloos door – veel breedsprakiger dan Nicci nodig vond – en de veer schreef woord na woord. Natuurlijk hadden de meeste van zijn avonturen pas plaatsgevonden nadat hij erin geslaagd was uit het paleis te ontsnappen: zijn korte romance met Clarissa, die tragisch was geëindigd; zijn werk met Richard om de Imperiale Orde en keizer Jagang ten val te brengen; zijn inspanningen om de kwaadaardige Hannis Arc en de ondode keizer Sulachan tegen te houden.

Sneller dan Nicci verwachtte, was het hele boek vol. Toen het zwarte bloed eindelijk de laatste pagina bereikte, eindigde de vertelling met de maar al te recente gebeurtenissen van Nicci en Nathans moeizame tocht over met mos bedekte schedels, op zoek naar de heks in het Duistere Land. De inkt van verbrand bloed in het schedelkommetje was helemaal op, en de veer viel levenloos neer en dwarrelde naar de grond.

Nathan was duidelijk onder de indruk van zijn levensverhaal. ‘Bedankt, Rood.’ Toen hij het boek dichtsloeg, zag hij tot zijn plezier dat zijn naam op de leren kaft en op de rug was verschenen. ‘Ik zal het levensboek bij me houden en er af en toe in lezen. Andere mensen zullen het vast ook willen lezen. Bibliotheken zullen kopieën willen maken.’

De heks schudde haar hoofd. ‘Dat gaat niet gebeuren, Nathan Rahl.’ Ze pakte hem het boek af. ‘Ik heb ingestemd een levensboek voor je te maken, maar ik heb nooit gezegd dat je het mocht houden. Dit boek blijft bij mij. Dat is mijn prijs.’

Nathan sputterde. ‘Maar dat is niet wat ik dacht... dat is niet de bedoeling...’

‘Je hebt vooraf niet gevraagd wat de prijs was, tovenaar,’ zei Nicci. ‘Na duizend jaar zou je toch beter moeten weten.’

Rood dook haar huisje weer in, maar liet het boek op het bankje

liggen, alsof ze Nathan uitdaagde het te pakken en ervandoor te gaan. Dat deed hij niet. Ze keerde terug met een kleiner en dunner in leer gebonden boek, ook blanco. 'Ik houd je levensverhaal, maar ik zal je iets geven wat veel meer waard is. Een nieuw levensboek vol mogelijkheden in plaats van verjaarde oude woorden.' Ze gaf het aan Nathan. 'Ik heb je verleden, je oude verhaal, maar met dit boek schenk ik je de rest van je leven. Leef het zoals je wilt dat het geschreven wordt.'

Nathan streek teleurgesteld met een vinger over de gladde leren kaft. 'Dank je, denk ik.' Hij hield het boek in zijn handen.

'Ik weet toevallig dat jij en ook de tovenares van vitaal belang zijn voor de toekomst.' De heks kwam onbehaaglijk dicht bij Nicci staan en sprak zacht. 'Weet je zeker dat jij niet ook een levensboek wilt? Wie weet zijn er nog dingen die je moet leren.'

'Ik weet het zeker, heks. Mijn verleden gaat alleen mij aan, en mijn toekomst schrijf ik zelf, op mijn eigen manier, zonder invloed of dwang van jou of van wie dan ook.'

'Ik wilde het maar aanbieden.' De heks wendde zich af met een fonkeling van heimelijk plezier in haar ogen, gevolgd door een zweem van onverwachte bezorgdheid. 'Er zullen misschien toch eisen aan je worden gesteld, tovenares, of je erover wilt horen of niet.'

Nathan sloeg zijn nieuwe levensboek open en zag tot zijn verbazing dat het niet helemaal leeg was. 'Er staat iets op de eerste pagina. "Kol Adair."' Met een verblufte blik keek hij Rood aan. 'Die woorden herken ik niet. Is het een naam? Een plaats?'

'Het is wat je nodig zult hebben.' Rood boog zich over haar kookvuur heen en gebruikte het zwartgeblakerde dijbeen om de kooltjes op te porren en weer vlammen aan te wakkeren. 'Je moet in de Oude Wereld Kol Adair zoeken, Nathan Rahl.' Ze wierp Nicci een vluchtige blik toe. 'Dat geldt voor jullie allebei.'

'We hebben al een missie,' zei Nicci. 'Hier in het Duistere Land.'

'O? En wat is die missie? Om doelloos rond te dwalen omdat je te verliefd bent op Richard Rahl om bij hem in de buurt te blijven? Dat is een nutteloze missie. De missie van een lafaard.'

Nicci voelde haar wangen warm worden. ‘Zo zit het niet.’

Nathan sprong haar te hulp. ‘Na alle strijd wilde ik hier terugkeren om te zien of ik de mensen kon helpen.’

Rood snoof. ‘Nog zo’n nutteloze missie. Er zijn altijd wel mensen die hulp nodig hebben, waar je ook komt. In het Duistere Land? In de Oude Wereld? Wat is het nut? Willen jullie niet liever de wereld redden, en jezelf?’

Nicci’s woede veranderde in irritatie. ‘Je brabbelt onzin, heks.’

‘O, onzin? Sla die bladzij eens om, Nathan Rahl. Lees je nieuwe levensboek.’

Nieuwsgierig deed de tovenaars wat ze zei. Nicci boog zich naar hem toe en zag op de tweede pagina nieuwe woorden staan.

De toekomst en het noodlot hangen af van zowel de reis als de bestemming.

Kol Adair ligt ver in het zuiden van de Oude Wereld. Daarvandaan zal de tovenaars aanschouwen wat hij nodig heeft om zichzelf weer compleet te maken. En de tovenaars moet de wereld redden.

Nicci zei: ‘Ik heb de wereld al vaak genoeg helpen redden.’

Nathan was echter meer onthutst. ‘Dit is een spelletje van je, heks. Je hebt dit voor de grap voor ons opgeschreven. Waarom zou ik mezelf compleet moeten maken? Mis ik iets?’ Hij voelde aan zijn arm, die toch echt intact leek te zijn.

‘Dat is niet aan mij om je te vertellen,’ zei Rood. ‘Je ziet wat er geschreven staat, een pad dat lang geleden is vastgelegd.’

‘De profetie bestaat niet meer,’ zei Nicci. ‘Oude voorspellingen betekenen niets.’

‘Is dat zo?’ vroeg de heks. ‘Zelfs niet als ze verkondigd zijn toen de profetie zo krachtig was als de wind en de zon?’ Nathan boog en strekte zijn vingers alsof hij uitprobeerde of hij ze allemaal nog had. Rood veegde haar samengeklitte vlechten naar achteren en keek hem aan. ‘Als er iemand is die moet weten hoe dwaas het is anderen een profetie te laten interpreteren, ben jij het toch.’

Nicci trok de veters van haar reislaren strak en streek haar zwarte jurk glad. Ze wist de scepsis niet uit haar stem te houden.

‘Zoals ik al zei, er bestaan geen profetieën meer, heks. Hoe kun jij nou weten waar wij heen moeten gaan?’

Roods zwarte lippen plooiden zich tot een mysterieus lachje. ‘Soms zijn er nog dingen die ik weet. Of misschien is het een openbaring die ik heb gehad lang voordat de sterren in de hemel veranderden. Hoe dan ook weet ik zeker dat als jullie om Meester Rahl en zijn D’Haraanse Rijk geven, jullie beter naar deze waarschuwing en oproep kunnen luisteren. Kol Adair. Jullie moeten er beiden naartoe, zij het voor de reis of voor de bestemming. Als jullie dat verzuiemen, verspelen jullie wellicht alles waarvoor Richard Rahl zich heeft ingespannen.’ Ze haalde haar schouders op, plotseling afstandelijk. ‘Doe maar wat jullie willen.’

Nathan stopte het nieuwe levensboek weg in een leren buidel die hij aan zijn zij had hangen en deed de flap ervan dicht. ‘Als rondreizende ambassadeur van Meester Rahl is het mijn taak naar plekken te reizen waar mensen het nieuws over de veranderingen in de wereld nog niet hebben vernomen.’ Hij keek op naar de hemel, die achter het bladerdak van de oeroude eik donker begon te worden. ‘Maar de route die we volgen, is aan ons. We kunnen net zo goed naar de Oude Wereld gaan als naar het Duistere Land.’

Nicci liet zich minder gemakkelijk overtuigen. ‘Neem je haar gebrabbel werkelijk serieus, tovenaar?’

Nathan streek zijn lange, witte haar naar achteren. ‘Eerlijk gezegd heb ik wel genoeg van het Duistere Land met al zijn mistroostigheid. In de Oude Wereld schijnt de zon wat vaker.’

Nicci overwoog het, en beseftte dat ze met Nathan was meegekomen zonder verder een echt doel te hebben. Ze wilde gewoon Richard van dienst zijn en zijn nieuwe rijk krachtiger maken, om te helpen het gouden tijdperk in te luiden waarnaar hij verlangde. ‘Ik heb ook de opdracht van Meester Rahl om zijn nieuwe rijk te verkennen en verslagen terug te sturen over wat we aantreffen. In Kol Adair of waar dan ook.’

‘En om de wereld te redden,’ voegde Rood eraan toe.

Ze geloofde nog steeds niet in Roods voorspelling – hoe kon zij de

wereld redden door naar een plaats te reizen of door een plaats te zien waarvan ze nog nooit had gehoord? –, maar de tovenaar had een punt.

De Oude Wereld, ooit het territorium van de Imperiale Orde, viel nu onder het bewind van D'Hara. Zelfs mensen op verafgelegen plekken zouden willen horen dat ze waren bevrijd, zouden willen weten dat Meester Rahl het recht tot zelfbeschikking en richtlijnen betreffende respect ging invoeren. Ze moest uitzoeken hoe ver de Oude Wereld zich uitstreckte en afrekenen met eventuele problemen, zodat Richard zich er niet druk om hoefde te maken. 'Goed, ik ga met je mee.'

Nathan streek zijn cape glad en nam zijn ransel op zijn schouders, even enthousiast om te vertrekken als hij was geweest om naar de heks op zoek te gaan, maar Nicci aarzelde. 'Voordat we naar het zuiden en de Oude Wereld vertrekken, moeten we Meester Rahl op de hoogte stellen van waar we heen gaan. We hebben geen manier om hem bericht te sturen.' Ze wilde niet dat Richard en Kahlan zich zorgen om hen maakten als ze voor langere tijd verdwenen.

'We kunnen een manier zoeken om hem bericht te sturen als we eenmaal Tanimura hebben bereikt,' zei Nathan. 'Of een andere plaats ergens onderweg.'

Rood verraste hen. 'Ik regel het wel.'

Ze pakte het slappe karkas van de kraai op, wiegde de vogel in haar handen en spreidde toen zijn vleugels uit. Vervolgens nam ze zijn slap hangende kop, legde zijn gebroken hals recht, en sloot haar ogen in concentratie.

Een ogenblik later begon de kraai te kronkelen, en hij zette zijn veren op. Rood zette de gereanimeerde vogel weer op het stenen bankje, waar hij heen en weer waggelde alsof hij dronken was. Zijn nek stond nog steeds de verkeerde kant op gebogen, en zijn ogen waren volledig levenloos, maar hij bewoog, als een marionet. De kraai sloeg zijn vleugels uit alsof hij de dood van zich afschudde, en vouwde ze toen weer op.

‘Scheur een strookje papier van een pagina van je levensboek, Nathan Rahl,’ zei de heks, en ze gaf hem de kraaijenpen aan. ‘Er moet nog voldoende inkt over zijn om een briefje aan Meester Rahl mee te schrijven.’

Dat deed Nathan, en hij krabbelde een korte samenvatting van alles op een smal stukje papier. Toen hij klaar was, rolde Rood het papiertje strak op en bond het aan het stijve pootje van de kraai. ‘Mijn vogel heeft voldoende leven in zich om het Volkspaleis te bereiken. Meester Rahl zal weten waar jullie heen zijn.’

Ze wierp de onbeholpen kraai de lucht in. De dode vogel stortte naar de grond, maar sloeg op het laatste ogenblik zijn vleugels uit, fladderde er stijfjes mee, en vloog toen omhoog langs de gigantische eik. Daar verdween hij in de schemering.

Jagers oren gingen overeind staan. Het katachtige wezen snuffelde even en sprong toen weg naar het bos, waar hij in de schaduw tussen de hoge bomen verdween. Nicci zag buiten Roods beschutte holte een flits van een vacht, van iets van het formaat van een paard dat door het struikgewas sloop. Jager stoof blij op het wezen af, danste door het kreupelhout en verdween samen met de vervaarlijke, grote gedaante de diepere duisternis in.

Rood keek op. ‘Jagers moeder eet vaak met ons mee.’ Haar mond vormde een vreemd lachje. ‘Willen jullie ook blijven eten?’

Nicci keek rond naar de botten en schedels die om hen heen lagen en besloot geen verder risico te nemen. ‘We kunnen beter gaan.’

‘Bedankt, heks,’ zei Nathan, toen ze in de toenemende schemering vertrokken. Nicci vermoedde dat ze zelfs alleen in het wilde, donkere woud veiliger waren dan wanneer ze bij Roods huisje bleven.

Nathan stapte flink door en sloeg geen acht op de schedels. ‘Dit wordt een prachtig avontuur. Als we het Duistere Land eenmaal uit zijn, kunnen we zuidwaarts keren naar Tanimura. Er ligt in de haven van Grafan vast wel een schip dat naar het zuiden vaart. We zullen Kol Adair vinden, en dat is nog maar het begin.’

Richard had Nicci opgedragen de grenzen van het D’Haraanse

Rijk op te zoeken, en ze besloot dat het diepe zuiden een prima optie was. 'De rest van de wereld moet ons toch wel voldoende te verknennen geven.'

Nadat Rood het tweetal het woud in had zien verdwijnen, kwam Jager terug en ging bij het kookvuur zitten. Even later kwam zijn ruwharige moeder ook aanlopen. Zij was zo groot als een beer en had een stekelige, kaneelkleurige vacht. Haar veel kleinere jonkie wilde spelen en drukte zijn snuit tegen haar aan, maar Jagers moeder stak haar kop uit naar Rood, die gehoorzaam over de zijdezachte vacht achter haar oren krabde. Jagers moeder bracht een geluid voort dat half gegrom en half gespin was, en zakte log neer op de laag bladeren op de open plek.

Rood pakte Nathans zware levensboek. Ja, zelfs in een stil en een-tonig leven stapelden de significante gebeurtenissen zich in duizend jaar tijd toch op. Ze wist dat het echte leven voor Nathan nog maar net begon, en ze wist welke missie het tweetal te wachten stond. Hoewel Nicci had geweigerd Rood een levensboek voor haar te laten maken, was de heks een orakel geweest. Ze wist dat er met het leven van de tovenares, zowel met haar verleden als met haar toekomst, ook heel wat boeken te vullen waren.

En de tovenares moet de wereld redden.

Met Nathans boek in haar hand duwde Rood de leren flap voor haar deuropening opzij en dook haar huisje in. De lage woning werd verlicht door de oranje gloed van druipende kaarsen in schedelkandelaars. De voorkamer was klein en krap, maar in de achterwand, tegen de helling aan, zat nog een deuropening.

Ze stapte erdoorheen en liep het hoofdgedeelte van haar woning in, een groot complex van brede tunnels en grotten die tot diep in de heuvel liepen. Rood bleef staan voor een verzameling planken vol soortgelijke boeken als het werk dat ze nu in haar handen had. Door de jaren heen – door de eeuwen heen – had ze zoveel levensboeken verzameld dat ze de tel kwijt was.

Maar vreemd genoeg, en beangstigend genoeg, waren de boeken

stuk voor stuk geëindigd met de curieuze en voorheen ondoorgrondelijke woorden:

De toekomst en het noodlot hangen af van zowel de reis als de bestemming.

Kol Adair ligt ver in het zuiden van de Oude Wereld. Daarvandaan zal de tovenaars aanschouwen wat hij nodig heeft om zichzelf weer compleet te maken. En de tovenaars moet de wereld redden.

Diezelfde woorden in elk boek. Honderden van dat soort boeken. Duizenden. Stuk voor stuk met dezelfde waarschuwing.

Rood plaatste het verhaal van Nathan Rahl op een leeg plekje op een plank naast een ander levensboek. Talloze levensboeken, bijna één voor elk van de schedels die onder het mos begraven lagen.